

TRANSFIGURACIÓ DEL SENYOR (A)
Jubileu monàstic del P. Oleguer Porcel
Homilia del P. Josep M. Soler, abat de Montserrat
6 d'agost de 2008
2Pe 1, 16-19; Mt 17, 1-9

Aquest és el meu Fill, el meu estimat; aquest que acaba d'anunciar la passió, del qual ara veieu una pregustació de la seva glòria i que després continuarà amb vosaltres pobre, fatigat, víctima d'una acusació injusta, condemnat, clavat a la creu. Aquest és el meu Fill, el meu estimat.

Benvolguts germans i germanes: la Transfiguració de Jesús, i la celebració que avui en fa l'Església, preludien el final de la història, quan serà tret el vel que ens priva de veure Jesús tal com és, en la seva plenitud divino-humana. La Transfiguració és, doncs, pregustació; si, com deia sant Pere a l'escena evangèlica que hem escoltat, dóna bo de ser a la muntanya i contemplar el Crist resplendent, molt més serà agradable i joiós veure el rostre desitjat de Jesús en la seva plenitud pasqual. La Transfiguració revela als creients i al món la realitat íntima de Jesucrist, però també, el misteri diví. El misteri diví que és Pare d'amor entranyable, Fill plenament solidari amb la humanitat i Esperit Sant, llum i flama de vida. Mentre fem camí cap a la plenitud, hem d'escoltar-lo, aquest Fill, tal com diu la veu del Pare, i deixar que la seva paraula ens penetri.

Aquest Jesús és el centre de l'univers i de la història. Tota la creació apunta cap a ell i tota l'existència pren sentit en relació amb ell. Aquesta realitat fonamental de la fe cristiana té una gran força perquè ens mostra la clau de volta de l'univers, perquè ens fa comprendre el sentit de la nostra existència, de la de la humanitat i del cosmos sencer. Té una gran força i un gran poder subversiu de moltes de les visions actuals que es tanquen en horitzons estrets, privats de l'obertura que dóna la visió transcendent de l'home i del món.

Déu, per mitjà de l'Encarnació del seu Fill, ens ha donat allò que volia atorgar a la humanitat des de la creació del món i que el tancament, l'egoisme i el pecat humans, privaven. Ens ha donat la capacitat de ser plenament humans amb un valor transcendental, lliures i amb capacitat abnegada d'estimar, oberts a Déu, amb la promesa de viure després de la mort. I ens ho ha donat d'una manera definitiva, fins al punt que ell no se'n farà pas enrere; només nosaltres podem refusar-ho en el més profund del nostre jo. Molts es pregunten, com ja feia el salmista: *què és l'home?* (Ps 8, 5). La festa d'avui hi respon. Ens mostra què és i quina és la seva dignitat, des del moment que el Fill de Déu, per l'Encarnació, s'ha unit estretament a cada ésser humà, encara que aquest no en sigui conscient, per portar-lo a ser *participant de la naturalesa divina* (2Pe, 1, 4). Jesucrist és la imatge autèntica de l'ésser humà, home i dona, segons Déu; la realització plena del projecte que ell té per la humanitat.

En aquest sentit, doncs, la Transfiguració no sols ens mostra la realitat íntima del Crist, sinó que també ens mostra què som i què estem destinats a ser nosaltres i la humanitat entera. La gràcia de l'Esperit Sant tendeix a transfigurar-nos espiritualment a imatge de Jesucrist. Per això, al costat de la revelació del Pare a propòsit de Jesús: *aquest és el meu Fill, el meu estimat*, hi podem afegir l'afirmació, presa en tot el seu abast: *aquest és l'home*. L'ésser humà en plenitud. Fins al punt que la crida a l'existència, a ser home o dona, és en ella mateixa una invitació a unir-se al Crist, a ser com ell i a participar de la seva glòria pasqual. Nosaltres, cristians, ho contemplem amb agraïment en el fons del cor i trobem en el Senyor la joia i la pau juntament amb la força per ajudar els altres a descobrir aquesta vocació inherent al seu ser éssers

humans. I fins qui no està en condicions de creure en la dimensió divina de Jesús, pot trobar que ell li “parla amb la seva vida donada als altres, amb la seva gran humanitat, amb la seva fidelitat a la veritat, amb el seu amor que abraça tothom”; pot trobar que “li parla, a més, amb la seva mort en creu, amb la insondable profunditat del seu sofriment i del seu abandó” (cf. Joan Pau II, *Redemptor hominis*,7).

Nosaltres, per gràcia de Déu, podem participar espiritualment i en certa mesura de l'experiència de la Transfiguració per mitjà de l'acolliment de la Paraula de Jesús, del treball ascètic i espiritual i de la vida litúrgica, que ens van transformant per dintre i ens permeten d'alguna manera d'anticipar, sota el vel de la fe, la glòria futura. En aquest sentit, nosaltres hem de ser com el llevat dins la pasta de la societat per fer que tots els elements dels quals es compon la vida humana responguin a la veritable dignitat de l'ésser humà (cf. *ibídem*, 14) i per fer progressar el món cap a la plenitud que ens és revelada en la Transfiguració.

Amb una vocació complementària de la dels altres cristians, els monjos trobem en el monestir el lloc apropiat per estar amb Jesús, per escoltar-lo i conèixer-lo, per deixar-nos fer, transfigurar, per l'Esperit segons la imatge del Fill. No com una vocació tancada i centrada en la pròpia perfecció, sinó com una resposta a una vida d'intimitat amb Jesucrist i un servei a l'Església i a la humanitat.

Per això, us invito, germanes i germans, a agrair amb nosaltres, els monjos, el do que és per a la nostra comunitat i per a la missió de Montserrat el fet que dos dels nostres postulants avui hagin començat el noviciat, atrets pel Crist transfigurat, objecte de les complaences del Pare. La nostra comunitat s'alegra avui a causa de la determinació d'aquests germans que inicien el seu camí monàstic. I, també, s'alegra, a l'altre cap de l'escala de la vida, en la perseverança joiosa d'un altre monjo que, conscient de l'experiència viscuda durant 75 anys de vida monàstica, renova generosament el seu sí. Efectivament, el P. Oleguer Porcel va descobrir en els seus anys de juvenesa que era bo i agradable, que era font de joia i de creixement personal, estar amb Jesucrist, escoltant-lo i deixant que per mitjà del seu Esperit li anés transformant, transfigurant, la vida. Ara, proper als 94 anys, amb serenor lúcida vol donar gràcies pels dons rebuts al llarg de la seva vida de monjo i vol renovar la seva adhesió al Crist i al camí monàstic benedictí que li permet d'anar contemplant en la fe la glòria de Jesucrist bo i esperant de contemplar-lo sense vels en la plenitud del Regne. La seva vida monàstica s'ha desenvolupat fonamentalment a Montserrat i a Sant Miquel de Cuixà. Tots dos li són llocs de transformació per reproduir cada dia més en ell la imatge de Jesucrist. També nosaltres ens afegim amb joia a la seva acció de gràcies i a la seva pregària, tot agraint la irradiació que ha tingut l'obra del Crist per mitjà del P. Oleguer en bé de tantes persones, en les seves responsabilitats tant a Montserrat com a favor de la renovació de les comunitats benedictines femenines de l'Estat Espanyol (avui aquí representades) i, després, a la nostra comunitat filial de Sant Miquel de Cuixà, on encara continua servint activament el Senyor i els germans. Donem-ne gràcies a Déu!